

[Den fg. finansminister.]

sandheden om det, og det er vi dog interesseret i alle sammen, så er der fastlagt en udskrivningsskala og foreslået en udskrivningsprocent, der betyder, at den, der hidtil har tjent 25.000 kr. og vedbliver med at tjene 25.000 kr., går ned i skat, han går ikke op i skat. Men vi regner med, at mange — sådan er udviklingen jo — vil have større indtægter i 1970, end de havde i 1968 og 1969, og at der derfor vil blive tale om en forøgelse af skatterne som følge af de stigende indtægter; det benægter vi ikke. Vi benægter heller ikke, at der er tale om en stramning af finanspolitikken gennem en større udskrivningsprocent, nemlig de 95 pct., end den, de beregninger, jeg nævnte, fører til.

Hr. Grünbaum behøver ikke at lede så meget rundt i salen for at finde frem til, hvem der har ansvaret for forslaget om en udskrivningsprocent på 95. Det har selvfølgelig først og fremmest jeg, der har forelagt forslaget på regeringens vegne. Jeg forstår — og det er jeg taknemlig for — at vi kan få støtte til det fra et flertal i denne sal, og at de dermed vil hjælpe os til at gennemføre den rigtige og den rigtige finanspolitik.

Men så den anden side af sagen: spørgsmålet om regeringen er forhandlingsvillig eller ikke. Jeg kan også her henvide til de bemærkninger, jeg gjorde ved anden behandling, og som gik ud på over for hr. Grünbaums påstand om, at vi overhovedet ikke ville forhandle, at vise, at jeg hele tiden havde sagt ved de lejligheder, jeg havde til det ved samråd i udvalget, at vi ville da godt tale om det. Men jeg havde tilføjet, og det gjorde jeg også her i salen, at denne forhandling måtte holdes inden for rammen af de 91,3 pct., som de førnævnte beregninger førte til, og de 95 pct. Det samme er gentaget senere. Alligevel påstod hr. Grünbaum ved anden behandling, at vi ikke ville forhandle, og opfordrede os til en forhandling om 300 mill. kr. i nedsat provenu. Dette forslag blev forelagt i regeringen; jeg vendte tilbage til udvalget og meddelte, at såfremt vi kunne blive enige om sagen, ville vi, til trods for at vi måtte finde, at de 95 pct. var udtryk for den rigtige, forsvarlige finanspolitik, være villige til at samarbejde om udskriv-

ningsloven på det grundlag, hr. Grünbaum havde nævnt, hvilket ville føre til en udskrivningsprocent på enten 92 eller 93.

Jeg har forstået, og det er jo blevet gentaget i dag, at hr. Grünbaum som skatteordfører for sit parti har meddelt, at socialdemokratiet ikke vil medvirke til gennemførelsen af udskrivningsloven. Hr. Grünbaum kom også ind på andre ting fra udvalgsrådet, refererede også udtalelser, som jeg skulle have fremsat. Jeg har sagt det tidligere, og jeg vil gerne sige det igen: så længe vi ikke har offentlige udvalgs-møder her i folketinget, tror jeg ikke, det er nogen god idé at referere, hvad andre har sagt. Men jeg vil gerne over for det, hr. Grünbaum sagde, sige, at jeg gjorde udtrykkelig opmærksom på, at den bemyndigelse, jeg havde efter at have forelagt sagen for regeringen, alene omfattede de 300 mill. kr., som jeg ved andenbehandlingen var anmodet om at spørge om i regeringen, hvorefter jeg gav svaret, som jeg refererede til før.

Med hensyn til de 91 pct. meddelte jeg udtrykkeligt, at jeg ikke havde nogen bemyndigelse; hvis udvalget ønskede det, skulle jeg forelægge sagen for regeringen. Når hr. Grünbaum nu har foreslået en dagsorden, forstår jeg, at hr. Grünbaum ønsker svar på spørgsmålet om det provenutab, der ville blive tale om, hvis man gennemførte en udskrivningsprocent på 91, og jeg vil gerne svare og dermed sige, at regeringen afviser dagsordenen, at jeg finder ikke en udskrivningsprocent på 91 forsvarlig og rigtig.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger i øvrigt — de skal blive ganske korte — om det, der er blevet sagt vedrørende statens udgifter i forbindelse med regeringens finanspolitik. Den nævnte skatteudskrivning vil jo her spille en væsentlig rolle, navnlig for næste finansår igen.

Det er regeringens ønske og bestræbelse, at de besparelser på 600 mill. kr. i finansåret 1968-69, som er gennemført, hvilket fremgår af tillægsbevillingslovsforslaget, skal videreføres og forstærkes. Det er også regeringens hensigt at føre en sådan økonomisk politik i sin administration, at det skøn, der er lagt for statens udgifter, og som finansudvalget har fået kendskab til, fastholdes, fastholdes på den måde, at vi fort-